

ΤΩΡΑ ΑΡΧΙΖΩ. Ακούστε με. Έρχομαι από πουθενά. Από πουθενά προέρχομαι. Τίποτα πίσω μου. Πίσω μου κανείς. Είμαι. Είμαι εγώ. Μόνον εγώ. Έγώ και κανείς άλλος. Έγώ και άλλο τίποτα. Κοιτάξτε. Ακούστε. Καμία ιστορία. Κανένα πρόσωπο. Μόνον εγώ. Αυτό που είμαι. Αυτό και τίποτ' άλλο. Αυτό και κανείς άλλος. Έτσι θ' αρχίσουν όλα. Τò ξέρω. Μόνον έτσι μπορούν ν' αρχίσουν όλα. Νά είμαι εγώ, νά είμαι μόνον εγώ και νά νιώθω μόνον εγώ, και τίποτα πριν από μένα και πριν από μένα κανείς και από πουθενά νά έρχομαι και από πουθενά νά προέρχομαι. Αυτό είναι νά είμαι αυτό που είμαι. Έτσι μπορούν όλα ν' αρχίσουν. Έπειδή νιώθω έτσι. Όλα τώρα μπορούν νά γίνουν. Έπειδή νιώθω έτσι. Όλα από μένα που είμαι εγώ και άλλος κανείς και άλλο τίποτα και από πουθενά νά έρχομαι και από πουθενά νά προέρχομαι. Τò νιώθω. Τώρα αρχίζω. Μόνον τώρα μπορώ ν' αρχίσω έπειδή τò νιώθω. Γεννιέμαι. Καμία ιστορία νά αφηγηθώ δέν έχω. Κανένα βιβλίο νά ανοίξω. Κανένα τοπίο νά κοιτάξω. Δέν

έχω τίποτα να φέρω στο μυαλό μου. Τίποτα δεν έχω. Δεν έχω. Το μυαλό μου είναι άγραφο. Τίποτα δεν μου φέρνει το μυαλό μου. Από πουθενά έρχεται, από πουθενά προέρχεται. Τίποτα. Δεν θυμάμαι. Όχι πώς δεν έχω μνήμη. Όχι. Το σώμα μου. Έγώ δεν θυμάμαι. Αυτό είναι. Το σώμα μου. Είναι όλη η ιστορία. Αυτό είναι. Πόλεμοι. Έποχές. Αναταραχές. Ό,τι είναι, είναι το σώμα μου. Είμαι το σώμα μου. Τίποτα άλλο, και άλλος κανείς, και πουθενά. Κανένα τοπίο. Ούτε να κοιτάξω ούτε να άγγιξω. Δεν χρειάζεται. Δεν χρειάζεται να θυμάμαι. Έπειδή έχω σώμα ξεχνώ. Η μνήμη είναι το σώμα μου, έγώ είμαι ή λήθη. Έγώ δεν χρειάζεται να θυμάμαι. Έγώ είμαι το σώμα μου. Κοιτάξτε με. Ακούστε με. Είμαι σώμα. Μόνον σώμα. Είμαι τόσο πολύ το σώμα. Το σώμα είναι το περισσότερο. Περισσότερο τίποτα δεν μπορεί να είναι. Τίποτα δεν είναι περισσότερο. Άρκει να είναι σώμα. Το σώμα να είναι σώμα. Άρκει αυτό. Σώμα, και όχι θέα του σώματος, και όχι έρμηνεία, και όχι αντιμετώπιση, και όχι αξιολόγηση, και όχι ιεράρχηση, και όχι διαβάθμιση, και ούτε ψηλά και ούτε χαμηλά, και πουθενά άλλου, μόνον εκεί που είναι, και μόνον αυτό που είναι, να είναι αυτό που είναι, σώμα, να είναι σώμα, και

όχι μισό, και όχι καταμερισμένο, και όχι καταδικασμένο, και όχι υποτιμημένο, και όχι όσο μπορούμε, και όχι όσο θέλουμε, και όχι όσο χρειάζεται, και όχι όσο πρέπει, και όχι ως εδώ, και όχι ως εκεί, και όχι μή, και όχι φτάνει, και όχι όχι. Όχι. Όχι όχι. Το σώμα όλο. Και από πάντα. Και από παντού. Και για πάντα από πάντα και από παντού. Αυτό είναι το σώμα. Αυτό το σώμα είμαι. Δεν έχω άλλη ανάγκη. Γιατί να έχω άλλη ανάγκη. Δεν υπάρχει άλλη. Δεν υπάρχει καμία. Το σώμα όταν είναι σώμα και όχι βαθμολόγηση, όταν είμαι το σώμα που είναι σώμα και όχι βαθμολόγηση, δεν υπάρχει άλλη ανάγκη. Καμία. Από πουθενά. Αυτό το σώμα είμαι. Σώμα είμαι. Από το σώμα έρχομαι, από το σώμα προέρχομαι. Και τώρα αρχίζω. Από το σώμα. Κοιτάξτε το. Είναι όλα. Οί ανάγκες του και οι αναπληρώσεις τους. Το έχετε ξαναδεί; Δεν το έχετε ξαναδεί. Δείτε το. Τώρα το βλέπετε. Έδώ είναι. Όλος ο ουρανός. Και ό,τι γήινο. Έδώ είναι. Γλυκό και άυλο. Κοιτάξτε το. Ο χάρτης του Κόσμου. Μην περιμένετε από πουθενά άλλου. Όλες οι χορδές εδώ μέσα. Όλες οι εκκλησίες, όλες οι λειτουργίες. Αυτό μιλάει για Θεό. Όλο το σώμα μιλάει για Θεό. Αυτό είναι ο Θεός. Ο Θεός και ο κάος του. Κάθε λει-

τουργία του και μία θεία λειτουργία. Και τίποτα δεν το εκπροσωπεί. Ούτε επί γῆς ούτε ἐν οὐρανοῦς. Κανείς δεν το εκπροσωπεί. Τὸ σῶμα εἶναι ὁ εκπρόσωπος τοῦ σώματος. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεός. Ἄν ὑπάρχει Θεός, μόνον αὐτὸ εἶναι Θεός. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Ἴδου ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Τέμπλο. Σ' αὐτὸ εἰκονογραφεῖται ἡ δημιουργία. Τέμπλο. Σ' αὐτὸ ἀγιογραφεῖται τὸ Θεῖον. Πάνω στὴν ἀπαστράπτουσα πρόσοψη, πίσω ἀπὸ τὴν ἀπαστράπτουσα πρόσοψη, τελούνται ὅλα τὰ μυστήρια. Κάθε πρωὶ καὶ ἕνας Εὐαγγελισμός. Κάθε μεσημέρι καὶ μία Σταύρωση. Κάθε ἀπόγευμα καὶ μία Προδοσία. Κάθε βράδυ καὶ μία Ταφή. Κάθε νύχτα καὶ μία Ανάσταση καὶ μία Ταφή καὶ μία Προδοσία καὶ μία Σταύρωση καὶ ἕνας Εὐαγγελισμός. Τοῦ σώματος εἶναι τὰ Θεῖα Εὐαγγέλια. Μία ἱστορία τῶν Θεῶν Παθῶν τὸ κάθε σῶμα. Αὐτὸ εἶναι. Κοιτάξτε το.

Δὲν θυμᾶμαι τίποτα. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ θυμηθῶ. Εἶμαι. Μόνον εἶμαι. Ἐνα σῶμα, καὶ τίποτ' ἄλλο. Βλέπω τὸ φῶς νὰ ἀνεβαίνει, βλέπω τὸ φῶς νὰ κατεβαίνει, τὸ βλέπω νὰ ξανανεβαίνει. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τετράγωνο. Οἱ πλευρές του με ἀγ-

γίζουν. Σχεδὸν δὲν με χωράει. Σχεδὸν στὰ μέτρα μου. Μόνον γιὰ νὰ κἀθομαι. Ἄν σηκωθῶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σταθῶ, ἡ πίεση τῆς ὀροφῆς του δὲν θὰ μ' ἀφήσει νὰ σταθῶ. Ἐνα τετράγωνο μόνον γιὰ νὰ κἀθομαι. Μόνον γι' αὐτὴν τὴν στάση. Οὔτε λιγότερο οὔτε περισσότερο. Δὲν χρειάζομαι οὔτε τὸ λιγότερο οὔτε τὸ περισσότερο. Χρειάζομαι μόνον αὐτὸ ποὺ ἔχω. Αὐτὸ ποὺ ἔχω μοῦ φτάνει. Αὐτὸ ποὺ ἔχω δὲν εἶναι οὔτε πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ λίγο οὔτε πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ πολύ. Αὐτὸ ποὺ ἔχω δὲν εἶναι οὔτε λίγο οὔτε πολύ. Αὐτὸ ποὺ ἔχω εἶναι ὅλα. Τὰ ἔχω ὅλα ἀφοῦ ἐδῶ μέσα εἶναι ὅλα. Ἐδῶ μέσα. Ἀπὸ ἔξω τίποτα δὲν θέλω. Τίποτα δὲν χρειάζομαι ἀπὸ ἔξω. Ἀφοῦ ἔχω τὸ σῶμα. Τὸ σῶμα εἶναι ὅλα. Τὸ σῶμα δὲν εἶναι τίποτα λιγότερο καὶ τίποτα περισσότερο. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι σῶμα. Ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ ἀξιολογήσω, νὰ μὴν τὸ ἱεραρχήσω, νὰ μὴν τὸ διαβαθμίσω. Ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸ ἐρμηνεύσω. Νὰ μὴν τὸ ὑποτιμήσω. Ἀρκεῖ νὰ τὸ ἔχω ὅλο. Νὰ τὸ κατέχω ὅλο. Τὸ ἔχω ὅλο. Ἐδῶ. Τώρα ποὺ ἀρχίζω. Ποτὲ πρὶν καὶ ποῦθεν νὰ ἄλλοῦ. Ποτὲ ἄλλοῦ. Ποτὲ δὲν θὰ κοιτάξω πίσω. Ποτὲ πίσω. Μόνον τὸ σῶμα ἔχω. Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο. Δὲν ἔχω ἱστορία. Κάθε ὥρα τώρα ἀρχίζω. Ἀρχίζω καὶ μιλῶ ἀρχίσω σῆνω. Σῆ-

νο. Τίποτα δὲν μένει πίσω. Τώρα ἀρχίζω καὶ μετὰ πάλι ἀρχίζω. Ἀρχίζω γιὰ νὰ ξαναρχίσω. Ἀρχίζω συνεχῶς. Μόνον ἀρχίζω. Ξανά καὶ ξανά. Ἴδου ἡ ἱστορία μου. Μάχες καὶ μετὰ τίποτα. Πόλεις καὶ μετὰ τίποτα. Τάφοι καὶ μετὰ τίποτα. Τίποτα νὰ μὴ μείνει. Ὅλα νὰ ἐρχονται καὶ ὅλα νὰ παρέρχονται. Φράγματα νὰ ὑψώνονται καὶ μετὰ φράγματα νὰ σβήνονται. Ὑδραγωγεῖα νὰ ὑψώνονται καὶ μετὰ ὑδραγωγεῖα νὰ σβήνονται. Γυμναστήρια καὶ θέατρα νὰ ὑψώνονται, καὶ μετὰ γυμναστήρια καὶ θέατρα νὰ σβήνονται. Λευκὴ γεωγραφία. Γραμμὴν γεωγραφία καὶ μετὰ γεωγραφία λευκὴ. Ὅλα νὰ γράφονται γιὰ νὰ σθηστοῦν ὅλα μετὰ. Ἀπέραντη λευκότητα. Ἀπέραντη. Αὐτὸ εἶναι ἡ μνήμη. Νὰ ἔχεις τί νὰ θυμηθεῖς ἀλλὰ νὰ μὴ θυμᾶσαι. Ὅλα σθησμένα. Νὰ μὴν ξέρεις, νὰ μὴν ἔχεις, νὰ μὴν κατέχεις, νὰ μὴν μπορεῖς, ἀλλὰ νὰ εἶσαι. Αὐτὸ εἶναι ἡ μνήμη. Νὰ εἶσαι. Μία ἀσυναίσθητη κληρονομιά. Ὅλα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σῶμα ἐναρκαωμένα. Ὅχι ἔξω, ὄχι ἀλλοῦ. Ὅλα ἐδῶ. Ἀόρατα. Μέσα ἐδῶ. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρεις. Χωρὶς νὰ τὸ δείχνεις. Χωρὶς νὰ τὸ διεκδικεῖς. Δικὸ σου χωρὶς νὰ σοῦ ἀνήκει. Χωρὶς. Αὐτὸ εἶναι ἡ μνήμη. Χωρὶς. Καμία ἀναδρομὴ, καμία ἀναγωγὴ, καμία ἀναφορά, καμία ἐπαναφορά.

Οὔτε μία φορά. Αὐτὸ εἶναι ἡ μνήμη. Ἐμπιστοσύνη. Ὅ,τι δὲν εἶσαι δὲν θὰ γίνεις ποτέ. Ποτὲ δείχνοντας, ποτὲ φωνάζοντας, ποτὲ διεκδικώντας. Δὲν θὰ γίνεις ποτὲ ἀποδεικνύοντας. Αὐτὸ ποῦ εἶσαι θὰ εἶσαι. Μόνον αὐτό. Ἐὰν εἶσαι. Λήθη. Καμία μνήμη, καμία ἀνάμνηση. Ἡ ζωὴ νὰ εἶναι ὀλη λήθη. Μόνον τὸ σῶμα νὰ θυμᾶται. Τὸ σῶμα θυμᾶται. Τὰ ἀφῆνω ὅλα στὸ σῶμα. Δὲν ἀνατρέχω, δὲν ἐπιστρέφω, δὲν παλινδρομῶ. Εἶμαι. Καὶ δὲν φοβᾶμαι. Ἡ μεγαλύτερη χαρὰ εἶναι νὰ μὴν φοβᾶσαι. Νὰ μὴν φοβᾶσαι τὴν ἀπώλεια. Χαρά. Χαρὰ μέσα στὴν ἀπλητη ἀπώλεια. Τί χαρὰ. Ὅλο τὸ παρελθὸν χαμένο. Τί χαρὰ. Νὰ μὴν ὑπάρχει τίποτα, τίποτα νὰ μὴν ἔχει μείνει. Ἡ ἀσημάδευτη γεωγραφία. Τοπίο ἀκατοίκητο. Κανένα τοπίο. Οὔτε χρονολογία οὔτε ὄνομα. Καμία πράξη, κανένα ἔργο, οὔτε κατόρθωμα. Κανέναν θρίαμβος, οὔτε καὶ θλίψη, οὔτε καὶ πένθος. Οὔτε τάφος οὔτε θρόνος. Καὶ κανεὶς. Οὔτε σαβανωμένος οὔτε στεφανωμένος. Κανεὶς. Ἡ ἀπεραντοσύνη τῆς ἀκαταμέτρητης ἀνυπαρξίας. Ἀκοῦστε με. Ἐδῶ. Στὸ ἀγεωγράφητο τοπίο τῆς ἀκαταλογεφῆτης περιουσίας. Μόνον ἐδῶ ἀναπνέει ἡ καρδιά. Ἀκοῦστε τὴν. Τὴν ἀκοῦτε; Πόσο μεγάλῃ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ ἀνάσα τῆς καρδιάς στὸ ἀγεωγράφητο τοπίο

τῆς ἀμεταβίβαστης κληρονομιάς. Τὴν ἀκοῦτε; Ἀκοῦστε τὴν.

Δὲν θέλω νὰ ξέρω τίποτα. Τίποτα δὲν θέλω νὰ μαθαίνω. Ἐδῶ μέσα νὰ μὴν φτάνει τίποτα. Ἐδῶ μέσα νὰ ὑπάργει τὸ τίποτα. Ἐξω πληθύνεται ὁ παταγώδης θόρυβος. Δὲν θέλω νὰ φτάνει ἐδῶ μέσα αὐτός ὁ θόρυβος. Δὲν φτάνει ἐδῶ μέσα. Τὸ ἔχω κερδίσει αὐτό. Αὐτό εἶναι ἡ κληρονομιά μου. Ἐξω χαλάει ὁ κόσμος. Ἐξω χαλάει τὸν κόσμο ὁ θάνατος. Φωνάζει καὶ ὅλοι τὸν ἀκοῦν καὶ ὅλοι μιμοῦνται τὴν φωνή του καὶ ὅλοι προσπαθοῦν νὰ ξεπεράσουν τὴν φωνή του. Νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο ὅπως ὁ θάνατος. Νὰ φωνάζουν πὶδ δυνατὰ ἀπ' αὐτόν. Ὅλοι ἐκεῖ ἔξω φωνάζουν πὶδ δυνατὰ ἀπ' αὐτόν. Αὐτὸ γίνεται ἐκεῖ ἔξω. Ὅλοι θυμοῦνται. Θυμοῦνται συνεχῶς. Θυμοῦνται νὰ μὴν ξεχάσουν νὰ φωνάζουν πὶδ δυνατὰ ἀπ' τὸν θάνατο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τους. Θυμοῦνται συνεχῶς. Τί ἔγινε, ποῦ ἔγινε, ἀπὸ ποιούς ἔγινε. Φωνάζουν γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ξέρουν. Φωνάζουν γιὰ νὰ δείξουν ὅτι θυμοῦνται. Φωνάζουν γιὰ νὰ μὴν τοὺς ξεχάσουν, γιὰ νὰ μὴν ξεχαστοῦν. Φοβοῦνται. Νὰ μὴν ξεχαστοῦν. Αὐτὸ φοβοῦ-

νται. Φωνάζουν φωνάζουν. Μόνον αὐτὸ θέλουν. Νὰ τοὺς θυμοῦνται. Λίστες νεκρῶν καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι μέσα. Λίστες νεκρῶν καὶ αὐτοὶ νὰ μνημονεύονται. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι μέσα καὶ ἄς εἶναι λίστες νεκρῶν. Ἀρκεῖ νὰ μνημονεύονται καὶ ἄς εἶναι λίστες νεκρῶν. Αὐτὸ τοὺς ἀρκεῖ. Ὅλη τους ἡ ζωὴ αὐτὸ εἶναι, νὰ μείνουν ἀλησμόνητοι. Ποιὸς δὲν τὸ θέλει; Σὲ ποιὸν δὲν ἀρκεῖ; Ἡ μέρα τους ἀρχίζει, ἡ μέρα τους τελειώνει, μὲ τίς φωνές πὶδ δυνατὰς ἀπ' τὴν φωνὴ τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ μείνουν στὴν μνήμη, γιὰ νὰ μὴν τοὺς λησμονήσει κανεὶς. Ποιὸς; Ποιὸς εἶναι αὐτός ποῦ δὲν θὰ τοὺς λησμονήσει; Κανεὶς δὲν θὰ τοὺς λησμονήσει, καὶ αὐτὸ εἶναι ὁ θάνατος. Ὅ,τι ξεχνιέται εἶναι πὶδ δυνατὸ ἀπ' τὴν μνήμη. Αὐτὸ ποῦ λησμονήθηκε δὲν ἔχει φόβο νὰ λησμονηθεῖ. Ὁ φόβος εἶναι ὁ θάνατος. Καὶ ἡ μνήμη εἶναι ὁ φόβος τοῦ θανάτου. Γι' αὐτὸ φωνάζουν. Δὲν τοὺς ἀκούω. Δὲν φτάνουν οἱ φωνές τους ὡς ἐδῶ. Τίς ξέρω ἡμῶς, τίς ἔχω ἀκοῦσει. Φωνάζουν ἀπὸ φόβο. Φοβοῦνται τὴν σιωπὴ. Συναγωνίζονται ὅλη τὴν μέρα ποίος θὰ φωνάξει πὶδ δυνατὰ, ποίος θ' ἀκουστεῖ περισσότερο, ποίος δὲν θ' ἀφήσει ν' ἀκουστοῦν. Ἀσταμάτητη πάλη, ἀσταμάτητη ἀγωνία, ἀσταμάτητος μόχθος. Γιὰ τὴν κατατρόπωση τῆς λήθης. Λὲς καὶ ἡ λήθη εἶναι

ἀμνησία. Ἡλίθιοι. Δὲν καταλαβαίνουν. Ἀκόμα κι ὅταν θέλουν δὲν μποροῦν. Ἀκόμα κι ὅταν μποροῦν δὲν θέλουν. Δὲν θέλουν. Λὲς καὶ ἡ ἀμνησία εἶναι λήθη. Ἡλίθιοι. Τρέχουν τρέχουν καὶ φωνάζουν. Δὲν θὰ καταλάβουν. Καὶ δὲν τοὺς φτάνει ποὺ φωνάζουν. Μὲ ἴλους τοὺς τρόπους προκαλοῦν κρότους, ἴλους τοὺς κρότους. Ὅλη τὴν μέρα καὶ ὅλη τὴ νύχτα. Θόρυβοι. Θόρυβοι καὶ φωνές. Φωνές φωνές καὶ θόρυβοι. Σὰ νὰ τοὺς ἀκούω. Τοὺς ἔχω ἀκούσει τόσο πολὺ ὥστε ἀκόμα τοὺς ἀκούω. Φωνές καὶ θόρυβοι. Γιὰ τὴν αἰώνια μνήμη. Λίστες ἡμιθίων. Λίστες φωνῶν. Λίστες νεκρῶν. Λίστες. Λίστες ἀλόστου μνήμης. Ἐδῶ μέσα τίποτα δὲν φτάνει. Ἐδῶ μέσα ἔχουν ὅλα ξεχαστεῖ. Δὲν ἔχω τίποτα. Δὲν θέλω τίποτα. Οὔτε ξέρω οὔτε θέλω οὔτε θέλω νὰ ξέρω. Οὔτε στὴν ἀρχὴ οὔτε στὸ τέλος. Μόνον ἐδῶ. Οὔτε πρὶν οὔτε μετὰ. Μόνον τώρα. Αὐτὴν τὴν στιγμή. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή. Τώρα. Μὲ βλέπετε. Δὲν χρειάζεται νὰ δεῖτε τίποτα περισσότερο. Τὰ πολλὰ εἶναι ἐκεῖ ἔξω. Ἐδῶ μέσα εἶναι ὅλα. Ἐπειδὴ ἔχουν ξεχαστεῖ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πανδαμῆνιο τοῦ σώματος. Ἀκούστε το.

Θέλω νὰ ξεχαστῶ. Διεκδικῶ τὴν λήθη. Τὸ μόνο ποὺ διεκδικῶ. Τὸ τίποτα. Ὅσο εἶμαι σῶμα τόσο εἶμαι λήθη. Εἶμαι ὅσο εἶμαι τὸ σῶμα μου. Ὅχι περισσότερο. Δὲν θέλω περισσότερο. Ἐκεῖ ποὺ τελειώνει τὸ σῶμα μου τελειώνω κι ἐγώ. Ἐκεῖ θὰ τελειώσω. Στὸ τέλος τοῦ σώματος εἶναι τὸ τέλος μου. Ὅχι περισσότερο οὔτε καὶ λιγότερο. Ὅ,τι εἶμαι δὲν θὰ εἶμαι. Ὅ,τι βλέπετε, αὐτὸ εἶμαι. Ὅ,τι ἀκούτε, αὐτὸ εἶμαι. Καὶ στὸ τέλος αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τέλος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ἀλλιῶς. Ἀλλιῶς τίποτα δὲν γίνεται, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλιῶς. Τὸ τέλος. Αὐτὸ ἐξασφαλίζει τὴν ἀλληλεγγύη. Αὐτὸ τὰ ἐξασφαλίζει ὅλα, ἀλλὰ αὐτὸ πρὸ πάντων ἐξασφαλίζει τὴν ἀλληλεγγύη. Ὅ,τι πεθαίνει ἀγαπάει ὅ,τι πεθαίνει. Ἡ βεβαιότητα καὶ ἡ παραδοχὴ τοῦ τέλους. Αὐτές, ἡ βεβαιότητα καὶ ἡ παραδοχὴ τοῦ τέλους, ἐξασφαλίζουν τὴν ἀλληλεγγύη. Φιλάνθρωπη βεβαιότητα. Φιλάνθρωπη παραδοχὴ. Τὸ τέλος τοῦ σώματος. Τὸ σῶμα ὑπάρχει, τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει, τὸ σῶμα ὑπῆρξε, τὸ σῶμα δὲν θὰ ὑπάρχει. Πόσο μαλακώνει αὐτὴ ἡ σκέψη. Πόσο χαμηλώνει τίς φωνές, πόσο χαμηλώνει τοὺς θορύβους. Αὐτὴ ἡ σκέψη. Ἡ μόνη ἀληθινή. Ἡ μόνη ἀψευδής. Σκέψη φιλάνθρωπη. Ἡ αἰώνια λήθη τοῦ σώματος. Μόνον αὐτὴ

κάνει τὸν ἄνθρωπο φιλόανθρωπο. Ἡ αἰώνια μνήμη ἐξαγριώνει. Ἡ αἰώνια μνήμη σκληραίνει. Ἡ αἰώνια μνήμη μισεῖ. Μισεῖ, ἐξαγριώνει καὶ σκληραίνει ἐπειδὴ ἐλπίζει, ἐπειδὴ ἐναποθέτει ἐλπίδες στὸν ἄλλο κόσμο. Ὁ ἄλλος κόσμος εἶναι ἡ αἰώνια μνήμη. Ὁ ἄλλος κόσμος ἐξαγριώνει, ὁ ἄλλος κόσμος σκληραίνει. Ἡ αἰώνια μνήμη εἶναι ὁ ἄλλος κόσμος ποὺ ἐξαγριώνει καὶ σκληραίνει. Ἡ λήθη μαλακώνει. Ἡ αἰώνια λήθη. Νὰ ξέρεis πὼς δὲν ἔχεις ἄλλο σῶμα. Νὰ ξέρεis πὼς δὲν θὰ ἔχεις ἄλλο σῶμα. Μόνον αὐτὸ τὸ σῶμα. Αὐτὸ. Κοιτάξτε το. Τὸ σῶμα ποὺ ἀρχίζει καὶ ποὺ τελειώνει. Καὶ όταν τελειώνει δὲν ξαναρχίζει. Ἔχει ἀρχίσει καὶ θὰ τελειώσει. Καὶ δὲν θὰ ξαναρχίσει. Πόσο μαλακώνει αὐτὴ ἡ σκέψη. Σκέψη φιλόανθρωπη. Ἡ μὴ ἀληθινή. Ἡ μὴ φιλόανθρωπη. Αὐτὸ τὸ σῶμα ποὺ θὰ ξεχαστεῖ. Τὸ σῶμα ἤρθε, τὸ σῶμα θὰ φύγει. Τὸ σῶμα ἤρθε, τὸ σῶμα θὰ χαθεῖ. Καὶ δὲν θὰ ξαναφανεῖ. Εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν θὰ εἶναι πιά ἐδῶ. Κοιτάξτε το. Εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν θὰ εἶναι πιά ἐδῶ. Κοιτάξτε αὐτὸ ποὺ εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν θὰ εἶναι πιά ἐδῶ. Τὸ σῶμα. Ὅλος ὁ ἄνθρωπος. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Ἡ αἰώνια λήθη τοῦ σώματος. Μόνον αὐτὴ ἡ σκέψη ἀποδίδει τὸ σῶμα στὸ σῶμα. Μόνον μ' αὐτὴν τὸ

σῶμα εἶναι σῶμα. Καὶ μόνον μ' αὐτὴν θὰ μπορούσαν οἱ φωνῆς νὰ χαμηλώσουν, οἱ θόρυβοι νὰ χαμηλώσουν. Καὶ ἡ σιωπὴ νὰ μὴ φοβίξει. Καὶ ἡ λήθη νὰ μὴ φοβίξει. Ἡ αἰώνια λήθη. Ἡ μὴ αἰωνιότητα. Αποδοχή. Νὰ ζεῖς ὅσο θὰ ζεῖ τὸ σῶμα καὶ νὰ μὴ ζητᾶς περισσότερο, οὔτε νὰ τὸ θέλεις οὔτε νὰ τὸ ἐλπίζεις οὔτε νὰ τὸ πιστεύεις. Νὰ τὸ ζεῖς ὅσο θὰ ζεῖ. Ατενίζοντας τὸ τίποτα. Ἔχω κλειστεῖ ἐδῶ καὶ ζῶ ὅσο θὰ ζεῖ τὸ σῶμα. Δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο. Τίποτα ἀπὸ ἐξω. Δὲν ὑπάρχει τὸ ἐξω. Αὐτὸς ὁ ἐλάχιστος χώρος. Οὔτε λιγότερο οὔτε περισσότερο. Ὅλα. Μέσα ἐδῶ. Καὶ ὅσο κρατήσῃ. Δὲν θὰ κρατήσῃ πολύ. Ὅσο κρατήσῃ. Καμία ἄλλη ὑπόσχεση, καμία ἄλλη παράταση, καμία ἄλλη διάσταση. Καὶ τίποτα πίσω μου. Καμία ἀναδρομὴ, καμία ἀνασκόπηση, κανένας ἀπολογισμός. Σβησμένα ὅλα. Ἄδειος χρόνος, ἄδειος χώρος. Καθαρός. Μέσα μου ὅλος ὁ χώρος καὶ μέσα μου ὅλος ὁ χρόνος. Μέσα στὸ σῶμα μου. Χρυσὰ χρυσάνθεμα. Καθαρός ὁ χρόνος, καθαρός ὁ χώρος. Καμία προέκταση, καμία προσθήκη, καμία διόρθωση. Αὐτὸ καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὁ τέλειος σχεδιασμός τοῦ μέσα κήπου. Περνώντας σιγὰ σιγὰ στὴν ἀφάνεια. Ναί. Περνώντας σιγὰ σιγὰ στὸν ψῆυρο. Ναί. Καὶ μετὰ στὴν σιωπῇ.

Και μετά στο τίποτα. Ναι. Στο τίποτα του μετά. Στο ευεργετικό μετά του τίποτα. Στο ευεργετικό τίποτα του μετά. Αυτά είναι όλα. Σκιές από άνθη ροδακινιάς. Όλα είναι αυτά. Καμία προσδοκία, καμία σωτηρία, καμία επαναφορά. Ή εξαφάνιση. Αυτή είναι η δόξα μου. Και η δική σας. Κοιτάξτε την. Η δόξα του σώματος. Έτσι αρχίζω. Τώρα. Στο πουθενά. Όσο κρατήσεται. Τίποτα δεν θέλω. Τίποτα δεν χρειάζομαι. Αρκούμαι. Αρκεί να είμαι σώμα. Αρκεί να είστε σώμα. Σᾶς ξέχασα. Ξεχάστε με.

